شپږم فصل

سیاسي ایډیالوجي :

ایډیالوجي په دې باور ییل کېږي چې شیان بهتره کېدای سي، ایډیالوجي د ټولني د اصلاح او سمون پلان دئ. لکه انتون ډاونز Anthony Downs چي وايي، ایډیا لوجي د "ښې ټولني لفظي تصویر دئ، او همدارنګه د دې ډول ټولني د جوړولو عمده وسیله ده". سیاسي ایډیالوجي ګاني پولیټکل ساینس نه دئ، ایډیالوجي ګاني په سیاسي سیسټمونو باندي د پوهېدلو له پاره د پولیټکل ساینس په شان یو آرام او پر معقولیت ولاړ کوښښ هم نه دئ. بلکي، ایډیالوجي د سیاسي سیسټم د بدلولو لپاره یو تعهد دئ.

په سیاست کي، ایډیالوجي نهضتونه، ګوندونه، او انقلابي ګروپونه سره مښلوي. د یو هدف په خاطر د مبارزې او قربانۍ له پاره خلګ د ایډیالوجۍ محرکه قوې ته اړتیا لري یعني یو داسي شي ته اړتیا لري چي دوی عقیده پر ولري. هغه کسان چي په سیاست کي پر اعتدال او پراګماتیزم باندي ټینګار کوي، په اوسنۍ نړۍ کي د ایډیالوجۍ په قوت نه دي پوهېدلي. د جنوبي ویتنام خلګو له جسماني پلوه د شمالي ویتنام او ویتکانګ له خلګو سره هیڅ توپیر نه درلود، او د جنوبي ویتنام وسلې تر نورو ښې وې مګر په پاي کي هغه ویتنامیان چي یوې ایډیالوجۍ ته معتقد وه پر هغو ویتنامیانو چي کومي خاصي ایډیالوجۍ ته یي عقیده نه درلوده، بریالي سول. هغه ایډیالوجي چي دوی ورته معتقد وه د مارکس، لنین او ماوتسې تونګ له عقایدو څخه یو مرکب دکتورین و، چي د یوه قوي نېشنلیزم او استعمار ضد نظریات پر زیات سوي وه.

تر دوو پېړیو لا یو څه مخکي، په عقیده او ایډیالوجي سنبال امریکایانو هم د انګرېزانو لوی فوج ته ماته ورکړه. امریکایانو پر ایډیالوجي سربېره، د جان لاک او توماس هابس د قلم له برکته، له استقلال او خودارادیت سره

لېونۍ مینه درلوده، مګر انګریزانو داسي څه چي د هغه له پاره وجنګېږي نه درلودل. د تعجب خبره دا ده چي اوس بیا امریکایان اسلامیزم ته، چي یوه نوې افراطي ایډیالوجي ده، ګنګس او حیران دي.

ایډیالوجي ګاني هیڅکله په عمل کي کټ مټ هغسي چي حامیان یې ادعا کوي کار نه ورکوي. ځیني ایډیالوجي ګاني له سختي او بدورګه ماتي سره مخامخ کېږي. په ټولو ایډیا لوجي ګانو کي خیالي افکار (خیال پلو) داخل وي چي له واقعیت سره د مخامخ کېدلو په صورت کي سره پاشل کېږي. پر ایډیالوجي معتقد کسان ادعا کوي چي یو بشپړ او تکمیل جهان جوړولای سي، په داسي حال کي چي واقعیت پخپله بشپړ او مکمل نه دئ. د ادم سمیت Adam Smith کلاسیک لیبرالیزم په رشتیا سره هم د نولسمي پېړۍ له اقتصادي ودي سره مرسته وکړه، مګر د ثروت غیر عادلانه وېش او اقتصادي بحرانونه یې هم له ځانه سره راوړل. د کمونیزم ایډیالوجي ظالمانه استبداد، اقتصادي ناکامي او د سیسټم سقوط منځته راوړ. ټولي ایډیا لوجي ګاني، کله چي له واقعیت سره پر تله سي، زیات وکم نیمګړ تیاوي لري، ځکه نو باید په احتیاط برخوردورسره وسي.

عمده ایډیالوجي ګاني

کلاسیک لیبرالیزم:

په کال ۱۷۷۶ع کي، د سکاټلیند اقتصاد پوه ادم سمیت د ملتونو ثروت The Wealth of Nations په نوم اثر خپور کړ او د کلاسیک لیسي فیري اقتصاد اساس یې کېښېښود. سمیت استدلال کاوه چي د ملتونو واقعي ثروت د سرو او سپینو زرو په راغونډولو کي نه دئ. بلکي د ملتو ثروت په هغو مالونو او خدماتو کي پروت دئ چي ملتونه یې تولیدوي. سمیت، د مرکانټلیزم په نوم مخکنۍ نظریه رد کړه. د مرکانټلیزم د نظریي له مخي، د یوه ملت په خزانه کي د سرو او سپینو زرو خښتو موجودیت د هیواد بډایتوب ټاکي. هسپانیې دا لار تعقیب کړه او نوې نړۍ (د امریکې براعظم) یې لوټ کړه مګر د پخوا په تناسب غریبه سوه. فرانسې هم، په تېره پېړۍ کي، د څورلسم لویي له زمانې څخه د مرکانټلیزم لار تعقیب کړه. د فرانسې دولت د پلانونو، انحصاراتو، مالي

مرستو، پر تجارت باندي د ګمرګي بنديزونو له لاري د اقتصاد څارنه او کنټرول کاوه.

سميت دا استدلال وړاندي کړ چي دا د بريالیتوب او نېکمرغۍ ته د رسيدلو لار نه ده. په اقتصاد کي د حکومت مداخله پر مختګ شا ته اچوي. که تاسي يوه شرکت ته د يو شي د توليد انحصاري حق ورکړی، نو تاسي د رقابت او له هغه سره د نوي او ارزانه توليداتو د توليد مخنيوی کوی. که تاسي د ګمرګي تعرفو له لاري د داخلي صنايعو حمايه اوساتنه وکړی، نو تاسي د بهترو او ارزانترو توليداتو د منځته راوړلولپاره د تشويق مخه نيسی. له اقتصاد څخه د حکومت د ايستلو او اقتصاد و خپل سرته په پرېښوولو سره، تاسي بريالیتوب او نېکمرغۍ ته لاره خلاصوی.

مګر آيا، د حکومت له څارني پرته آزاد رقابت به بېنظمي او ګډوډي مينځته رانه وړي؟ سميت وايي داسي نه پيښېږي، د ده په عقيده پخپله مار کېټ اقتصادپه نظم راکښېبا سي . باکفايته توليد کوونکي به بريالي سي او بې کفايته مولدين به له ميدانه ووزي. عرضه او تقاضا تر هر ډول حکومتي مامورينو د شيانو قيمتونه ښه ټاکلای سی. په ازاد مار کېټ کي يو (نه ليدونکی لاس) اقتصاد تنظيموي. که د خلګو تقاضا د يوه ټاکلي شي له پاره ډېره سي، توليد کوونکي عرضه زياتوي، نوي توليدوونکي ميدان ته راوزي، او يا هم خارجي توليدوونکي خپل مالونه بازار ته راوړي. (نه ليدونکی لاس) د حکومت له مرستي پر ته اقتصاد ته توازن وربخښي. دا نه ليدونکی لاس، په حقيقت کي، د خپلو شخصي ګټو د لاسته راوړلو له پاره د بې شمېرو انفرادي اشخاصو تلاښ دئ.

دې ايډيالوجۍ د ليبراليزم نوم د لاتيني لغت liber يعني (آزاد) څخه اخيستی دئ. ټولنه بايد تر ممکنه حده د حکومت له مداخلې څخه آزاده وي. تامس جفرسن يې ډېر مناسب لنډيز داسي کوي چي: "ښه ترين حکومت هغه دئ چي لږترين حکومت کوي". امريکايانو کلاسيک ليبراليزم په ډېري اسانۍ سره ومانه. ځکه کلاسيک ليبراليزم د امريکې په شان د يوه پياوړي، پر آزادۍ مين اولس له اړتياوو سره تطابق درلود. غيراقتصادي آزادي هم د امريکانو پر طبيعت برابره وه. د دوی په عقيده، حکومت بايد د مذهب، مطبوعاتو او د بيان د آزادۍ پر څارنه او کنټرول ونه لري.

موډرن لیبرالیزم:

د ادم سمیت و کلاسیک لیبرالیزم ته څه ورپېښه سوه؟ د نولسمي پېړۍ په اواخرو کي، دا موضوع روښانه سوه چي آزاد مارکېټ لکه سمیت چي فکر کاوه پخپله ځان نه تنظیموي. رقابت نیمګړتیاوي درلودې. تولیدونکو د مارکېټ په کنټرول پیل وکړ. (یعني تولیدونکي پخپل مینځ کي سره کښېنستل او د شیانو له پاره یي پخپله ګټه یو واحد قیمت وټاکی) چي سمیت هم د دې کارپېش بیني کړې وه. ځینو تولیدي مؤسساتو یو له بله سره د رقابت کولو په عوض کي، اتحاد سره وکړ او د تولیداتو انحصار یي په لاس کي ونیوی. دې سیسټم یوه ډېره پراخه غریبه او بېوزلې طبقه په وجود راوړه. طبقاتي موقف میراثي شکل ونیوی، د بډایي طبقې اولادونو په لوړه طبقه کي د پاته کېدلو له پاره د ښه تعلیم امکانات او لازم روابط درلودل. اقتصادي بحرانونو بېوزلي خلک او کارګره طبقه ډېره ځوروله. د لېسې فیرې سیسټم په ټولنه کي ځیني ستونزي منځته راوړې.

انګرېزي پوه تامس هیل ګرین Thomas Hill Green په ۱۸۸۰ع کلونو کي پر لیبرالیزم باندي نوی نظر وکړ. د ګرین په عقیده د لیبرالیزم هدف یوه آزاده ټولنه وه. مګر که له اقتصادي پرمختګ سره آزادي له منځه ولاړه سي نو څه به کېږي؟ کلاسیک لیبرالیزم قراداد او رضایت ته ډېر اهمیت ورکوي (قرارداد یعني د راضي او سره خوښو ډلو تر منځ موافقه چي د حکومت مداخله پکښې شامله نه وي)، که په قرارداد راضي نه یې، مه یي قبلوه! (دلته د پښتو هغه متل صدق کوي چي وایي رضا یي کړه ملا یي ور ماته کړه). مګر که د قرارداد دواړه خواوي د قدرت له پلوه سره مساوي نه وي نو بیا څنګه کېږي؟ مثلاً یو بډای سرمایه دار او بېچاره کارګر د قدرت په لحاظ سره مساوي نه دي او غریب کارګر و کار ته ډېر اړ وي. په داسي یوه حالت کي، آیا یو بېچاره کارګر د ا آزادي لري چي په لږ اجوره کار کول رد کړي؟ کلاسیک لیبرالیزم وایي چي همداسي یي پرېږدئ، مارکېټ پخپله د اجورې اندازه ټاکي. مګر که اجوره دومره لږ وي چي کارګر ته ډوډۍ نه سي ورکولای نو بیا بېچاره کارګرڅه وکړي؟ دا وخت نو، د ګرین په عقیده، د حکومت د مداخلې وخت دئ. په داسي یو حالت کي، د خلګو په آزادۍ کي د حکومت د مداخلې سوال منځته نه راځي بلکي د حکومت لخوا د خلګو د حقوقو د دفاع او ساتني مسئله

مطرح ده. د ګرین په عقیده، حکومت باید د خلکو د عادي ژوند د تأمین او تضمین له پاره مداخله وکړي.

کلاسیک لیبرالیزم حکومت له مارکېټ او بازار څخه وایستی، موډرن لیبرالیزم بیرته حکومت مارکېټ ته د دې لپاره راننه ایست چې خلک د غیرعادلانه اقتصادي سیستم په وړاندي خوندي کړي. موډرن لیبرالیسټانو د اجورې و کار د ساعتونو د قوانینو له پاره، د صنفي اتحادیو جوړولو د حق لپاره، د بېکاره کېدلو او روغتیایي بیمې له پاره، او د تعلیمي پرمختګ له پاره ډېري هلي ځلي وکړې. د دې کار له پاره حکومتو تر کارګري طبقې پر سرمایه داري طبقې ډېر مالیات وضع کړل. دا د امریکې د متحده ایالاتو د شلمي پېړۍ لیبرالیزم دئ چې ووډرووېلسن، فرانکلین روزویلټ او ټډ کینډي عملي کاوه. په موډرن لیبرالیزم کي د زاړه لیبرالیزم یوه مهمه برخه اوس هم پاته ده، او هغه د قلم او بیان پر آزادۍ ټینګار دئ.

مارکسیسټي سوشیالیزم:

که څه هم کلاسیک لیبرالیزم په نولسمه پېړۍ کي تسلط درلود، د کپیټالیستي سیسټم د ښکاره تېریو په عکس العمل کي زیات انتقادونه راپورته سول. ځینو کسانو، د یو څو ریفورمونو په راوستلو باور او عقیده نه درلوده، دوی د کپیټالیسټي سیسټم له منځه تلل غوښتل. دوی سوشیالیسټان وه، او د دوی مخکښ مفکِر کارل مارکس Karl Marx و، چې د ده پر پېچلې تیورۍ باندي په دوهم فصِل کي ورغېدلو. مارکس په خپلو لیکنو کي انقلاب پر مخ بیوی. د ده له بورژوازۍ څخه، دمخه تر دې چې د دې طبقې د له منځه تللو تیوري رامنځته کړي، نفرت کېدی. د ده د نظریاتو عمده ټکي د کمونست مانیفیست په نوم رساله کي په کال ۱۸۴۸ع کي خپاره سول. د دې رسالې نتیجه ګیري په دې الفاظو سوې ده چې: "پرولتاریا بې له ځنځیرونو بل څه نه بایلي. او د ګټلو له پاره یو جهان لري. د نړۍ ټولو کارګرانو، سره یو سئ!"
مارکس د اروپا د لومړنیو سوشیالیسټي ګوندونو په تنظیمولو او جوړولو کي برخه واخیستله.

د مارکس کاپیټال capital په دې هکله یو ډېر ستر تحلیل و، چې ولي به پرولتاریا کپیټالیزم له منځه یوسي او تر هغه وروسته به سوشیالیزم راسي چي

یوه عادلانه، تولیدي، او له طبقاتي امتیازاتو فارغه ټولنه ده. وروسته به، په یوه ټاکلې مرحله کې چې تولید ډېر زیات سي، دا سوشیالیستي ټولنه به په کمونستي ټولني واوړي. کمونستې یوه مکمله ټولنه ده چې په هغه کې به پولیس، پیسې او حتی حکومت وجود ونه لري. شیان به دومره پرېمانه وي چې خلګ به یوازي هغومره اخلي چې اړتیا ورته لري. خصوصي ملکیت به وجود نه لري، ځکه نو پولیس ته به هم اړتیانه وي. څرنګه چې حکومت د حاکمي طبقې د حاکمیت یوه وسیله ده، نو د طبقاتو د له منځه تللو سره به حکومت ته هم ضرورت نه وي. په دې توګه نو تر سوشیالیزم وروسته به کمونیزم هغه یوتوپیایي ټولنه وي چې له ډېره وخته یي پېش بیني سوې ده.؛

مارکس د کپیټالیزم ناروغیو او عیبونو ته زیات متوجه و، او هیڅکله یي دا چې سوشیالیزم به څرنګه شی وي، مشخص نه کړ. ده یوازي دا وویل چې سوشیالیزم به تر کپیټالیزم ډېر ښه وي، مګر جزئیات یي ناڅرګند او مبهم پرېښودل. دې ابهام بېلا بېل مفکرین په دې وتوانول چې د خپل خاص نظر سوشیالیزم رامیدان ته کړي او ووایي چې د ده سوشیالیزم هغه څه دئ چې مارکس غوښت. په دې توګه نو د سوشیالیزم یوه لړۍ منځته راغله چې په دې لړۍ کي، د اجتماعي خدماتو طرفداره سوسیال ډیموکراتیک ګوندونه، د صنفي اتحادیو طرفداره ګوندونه، د لنین او سټالین تر حد زیات متمرکز استبداد، او د ماوتسه تونګ دایمي انقلاب شامل دي چې ټول د سوشیالیزم تر نامه لاندي راځي. ټولو ادعا کوله چې د دوی سوشیالیزم (اصیل) دئ. د سوشیالیزم دا متفاوت تفسیرونه د دې علت سو، چې لومړی په سوشیالیستي او وروسته په کمونستي نهضتونو کي انشعابونه راسي.

سوشیال ډیموکراسي:

د شلمي پېړۍ په پیل کي، د المان سوشیال ډموکرات ګوند، چې مارکسیزم ته یي عقیده درلوده، د المان ډېر لوی ګوند سو. مارکس مروجه ګوندونو او کارګري اتحادیو ته ښه نظرنه درلود، دی په دې عقیده و چې بورژوازي به دا ګوند ونه سره ونښتېځي. البته کېدای سي چې دا ګوندونه د جدي انقلابي فعالیتونو له پاره د تمرین ځای وګرزي. مګر د المان سوشیال ډیموکراټانو ځیني بریالیتوبونه په لاس راوړل. د دوی غړي و Reichstag (د

الماني پارلمان) او نورو محلي مقامونو ته انتخاب سول، په دوی پوري تړلي کارګري اتحاديي د لوړ معاش او د کار د ښو شرايطو په لاس راوستلو بريالۍ سوې. ځينو کسانو ته دا مفکوره ورپيدا سوه چي کارګره طبقه بې له انقلابه هم خپل اهداف لاس ته راوړای سي. که په رايه ورکولو هدف لاس ته راوستل کېدای سي نو بيا د ټوپک څه حاجت سته؟

اډوارډ برنسټاين Eduard Bernstein يو بل نظر رامنځته کړ. ده پخپل تکاملي سوشياليزم نومي اثر (۱۹۰۱ع) کي د کارګري طبقې لاسته راوړنو ته اشاره وکړه او دې نتيجې ته ورسېدی چي مارکس د کپيټاليزم د ړنګېدلو اوهم د انقلاب په هکله غلط و. هغه ريفورمونه چي کارګري طبقې ته يي ګټې ورسولې، سوشياليزم هم راوستلای سي. په مارکسيزم کي د نوي نظر په وړاندي کولو سره، برنستاين ته د رويژينست (revisionist) لقب ورکړه سو، چي دا لقب دسنتي مارکسيستانو لخوا د ده د توهين له پاره استعمالېدی. په الماني کي د وايمر د شوم جمهوريت په وخت کي(۱۹۱۹ – ۱۹۳۳ع) سوشيال ډيموکراتانو خپله مبارزوي لهجه نرمه کړه او له ليبرالانو او کاتوليکانو سره يې د ډيموکراسۍ د ژغورني له پاره کار وکړ. دوی د نازي رژيم په دوران کي تر تهديد اوتعقيب لاندي وه، چي تر دوهمي عمومي جګړې وروسته بيرته سره راژوندي سول. په کال ۱۹۵۹ع کي د الماني سوسيال ډيموکراتانو، د نورو سوشيال ډيموکرات ګوندونو په شان، مارکسيزم پر يوه مخ پرېښود. څرنګه چي په ډېرو هيوادونو کي سوشيال ډيمو کراتانو د اعتدال لاره غوره کړه، نو په انتخاباتو کي يي هم زيات بریاليتوبونه تر لاسه کول. په دې ګوندونو کي نور د انقلاب آثار نه ليدل کېدل.

پوښتنه دا ده چي د سوشيال ډموکراتانو اوسني دريځ څه دئ؟ دوی د صنايعو دولتي ملکيت (چي صنايع د دولت په لاس کي وي) خوشي کړی دئ. د سويډن د صنايعو يوازي په سل کي ۱۰ د دولت ملکيت دئ. اولوف پالمې Olof Palme، د سوېډن سوسيال ډيموکرات صدراعظم وايي: "که د صنايعو اصلي هدف د توليد پراخول، په نوي بازارونو کي برياليتوب، او کارګرو ته د کار پيدا کول وي، نو بايد له بېري سره مخامخ نه وي. (يعني د صنايعو سره بايد دا بېره موجوده نه وي چي دولت به يي پخپل لاس کي ونيسي) د سوېډن صنايعو هيڅکله دومره چټک پرمختګ نه و کړی لکه د سوشيال ډيموکراتانو

په واکمنۍ کي چي یي وکړ". د خلکو د ژوند د ښه کولو له پاره سوشیال ډیموکراتانو د صنایعو د دولتي کولو پر ځای، د اجتماعي خدماتو welfare له وسایلو څخه کار واخیست چي هغه د بېکارۍ او روغتیایي بیمې، پوره تقاعدي معاش، او د کور او خوراکي موادو له مرستي څخه عبارت دي. سوشیال ډیموکراسي په خدماتي دولت welfare state تبدیله سوه.

مګر یوه خبره سته، هغه دا ده چي خدماتي دولتونه ډېر ګران دي (ډېري پیسې غواړي). د اجتماعي خدماتو د تر سره کولو له پاره باید مالیات لوړ سي. په ډنمارک اوسوېډن کي، د ناخالص داخلي تولید زیاته برخه په مالیاتو کي په مصرف رسېږي. له دا ډول لوړو مالیاتو سره څوک نه سي کولای د خپلي خوښي ژوند وکړي.

کمونیزم:

په داسي حال کي چي سوشیال ډیموکراتان د ریفورمیزم او اجتماعي خدماتو پر خوا ولاړل، د لومړنیو سوشیالستانو یوه وړوکې ډله له مارکسیزم سره پاته سوه او کمونسټان ځني جوړ سول. د دې بدلون په راوستلو کي عمده رول د روسیې روښان فکر، ولادیمیر لنین درلودلی دئ. ده په مارکسیزم کي د ځینو تغیراتو په راوستلوسره مارکسیزم- لنینیزم منځته راووړ، چي د کمونیزم یو بل نوم دئ.

د نولسمي پېړۍ په وروستیو کلونو کي، د روسیې ډېرو روښان فکرو عناصرو له تزاري سیسټم څخه نفرت درلود او د تزاریزم د له منځه وړلو په خاطر یي مارکسیزم ته غېږه خلاصه کړه. د مارکس مطلب دا و، چي د ده تیوري به په ډېرو پرمختللوکپیټالیستي هیوادونو کي په کار لوېږي، نه د روسیې په شان وروسته پاته هیواد کي چي نوی یي په کپیټالیزم شروع کړې وه. لنین، په سویټزرلیند کي د اوولس کلن تبعید په دوران کي، مارکسیزم د وروسته پاته روسیې سره عیار کړ. ده د اقتصادي امپریالیزم تیوري وړاندي کړه. لنین دا تیوري د الماني انقلابي شخصیت روزا لکسمبورګ Rosa Luxemburg او انګلیسي اقتصاد پوه هابسن J.A. Hobson څخه اقتباس کړه. دا کسان په تعجب کي وه، چي ولي پرولتاري انقلابونه، لکه څرنګه چي مارکس پیش بیني کړي وه، په پرمختللو صنعتي هیوادونو کي منځته رانغلل.

نو دوی دې نتیجې ته ورسېدل چې کپیتالیزم له نوو شرایطو سره ځان داسي عیار کړی دئ چې مستعمراتو ته ورغزېدلی دئ او د هغوی اومه مواد، د کار ارزانه قوه او نوي بازارونه یې استثمار کړي دي. یعني کپیتالیزم په امپریالیزم باندي تبدیل سو چې په دې توګه یې موقتي ژوند لاسته راوړ. داخلي مارکېټ ټول هغه تولیدات چې کپیټالیسټي سیسټم تولیدول نه سوای جذبولای، ځکه نو خارجي بازارونو ته وروغزېدی. امپریالیستي هیوادونه له خپلو مستعمراتو څخه د ډېرو زیاتو ګټو په راغونډولو سره وتوانېدل چې و کارګري طبقې ته هم یو څه ورکړي، او په دې توګه یې د انقلاب څخه راوګرزوي.

د لنین په عقیده، امپرېالیزم مجبور و چې پراخ سي، مګر انکشاف یې غیر متوازن و. ځیني هیوادونه، لکه برتانیه او المان ډېر پرمختللي وه. مګر د هسپانیې او روسیې په شان هیوادو کي، چې کپیټالیزم تازه پکښې شروع سوی و، پرمختګ او انکشاف کمزوری و. نوي صنعتي سوي هیوادونه، په مجموع کي د بین المللي کپیټالیسټي سیستم لخوا استثمارېدل. همدا نوي صنعتي سوي هیوادونه وه چې انقلابي هیجانات پکښې روښانه ځلېدل، دوی د (امپریالیزم) کمزورې کړۍ وه.ځکه نو لنین استدلال کاوه، چې انقلاب کېدای سي په یوه غریب هیواد کي پېښ سي او وروسته و پرمختللو هیوادونو ته پراخ سي. امپریالیستي هیوادونه پر خپلو امپراتوریو ولاړ دي، کله چې یې له استثماره لاسونه غوڅ سي نو کپیتالیزم به راونړېږي. لومړۍ عمومي جګړه، د لنین په عقیده، د امپریالستانو تر مینځ ټکر او تصادم و چې غوښتل یې ټوله نړۍ تر خپل تسلط لاندي راولي.

لنین دمارکسیزم جهت اوتوجه دکپیټالیسټي هیوادونوله دننو [داخلي] شرایطوڅخه دکپیټالسټي هیوادونو خپل میانځي شرایطوته واړوله. دمارکس توجه دبورژوازۍ په مقابل کي دپرولتاریا راپورته کېدلوته وه، لنین دا توجه دامپریالیستي قدرتونوپه مقابل کي د استثمار سویو هیوادونوراپورته کېدلوته واړوله. ښایي مارکس به د لنین لخوا دده دتیورۍ داډول بدلون نه وای منظور کړئ.

د لنین ډېر مهم کار و سازمان ته د ده دقیقه او جدي توجه وه. څرنګه چې دوی هر وخت د تزاري مخفي پولیسو تر تعقیب لاندي وه، نو لنین استدلال کاوه چې د روسیې سوشیالیست ګوند نه سی کولای د نورو ګوندونو

په شان پراخ، پرانیستي او د رایي ګټلو په هڅه کي وي. په عوض کي يي، د روسیې سوشیالست ګوند باید کوچنی، مخفي، د مسلکي انقلابیونو څخه جوړ سوی، او تر یوې مرکزي قوماندې لاندي ډېر ټینګ سازمان سوی وي. په کال ۱۹۰۳ کي، پرهمدې مسئله باندي د روسیې په کارګري سوشیال ډیموکرات ګوند کي انشعاب راغی. لنین د برسلز Brussels په ګوندي غونډه کي پوره حامیان درلودل او له حاضرو یو پنځوسو هیئتونو څخه یي دري دېرش رایي وګټلې. لنین خپل ګوند بالشویک (چي په روسي کي اکثریت ته وایي) وباله. د اقلیت ګوند چي داعتدال طرفدار و د مانشویک (اقلیت) په نامه وبلل سو. په کال ۱۹۱۸ کي بالشویکانو خپل د ګوند نوم کمونست ته واړاوه.

و سازمان ته د لنین زیاتي توجه ده ته ګټه ورسوله. روسیه د لومړۍ عمومي جګړې له اغېزي څخه په ډېرګډ وډ حالت کي وه. د ۱۹۱۷ع کال د مارچ په میاشت کي یوې معتدلي ډلې له تزار څخه واک تر لاسه کړ، مګر په دې ونه توانېدل چي مملکت اداره کړي. د نوامبر په میاشت کي، بالشویکانو په مهارت سره په هغو شوراګانو کي چي په لویو ښارونو کي تشکیلي سوي وې له اعتدالي ډلو څخه قدرت تر لاسه کړ. د داخلي جنګ تر ګټلو وروسته، لنین د نړۍ ټولو ربښتیني سوشیالستانو ته بلنه ورکړه چي د ماسکو تر کنټرول لاندي په یوه نوي نهضت کي سره یو ځای سي. دا نهضت د بین المللي کمونیزم، یا کومینترن Comintern په نامه یادېدی. تقریباً د نړۍ په ټولو سوشیالیستي احزابو کي انشعاب راغی، د دې احزابو چپي اړخونه له کومینترن سره یو ځای سول او په ۱۹۲۰ – ۱۹۲۱ع کلونو کي کمونسټي احزاب ځني جوړ سول. په نتیجه کي يي منځته راغلي سوشیال ډیموکراتیک او کمونست ګوندونه له هغه وخت راهیسي یو له بل سره دښمني لري.

د شوروي اتحاد واکمنانو څومره پر مارکسیزم – لنینیزم باندي په رشتیا سره عقیده درلوده؟ دوی هر وخت مارکسیستي نطقونه او بیانیې ورکولې، مګر ډېر کتونکي په دې باور وه چي دوی پر مارکسیستي – لنینیستي ایډیالوجۍ باندي بد ګومانه وه او یوازي يي د نمایش له پاره کار ځني اخیست. شورویانو هیڅکله خپله ټولنه کمونسټي نه بلله. دوی به ویل چي کمونسټي به وروسته راځي او دوی کي کمونسټي بلل کېدل. په کال ۱۹۶۱ کي، د شوروي د کمونست ګوند مشر نیکیتا خروشچیف په بې پروایي سره دا پېش بیني وکړه

چي "اوسنی نسل به کمونیزم په سترګو ویني" او داسي یې وښوول چي یوتوپیا (خیالي دنیا) به په کال ۱۹۸۰ کي راوروسېږي. مګر شوروي د زوال خوا ته وروښویېدی او د ۱۹۹۱ع کال په پای کي دشوروي سیستم ړنګ سو.

ماوییزم او ټیټوېزم:

په ۱۹۳۰ کلونو کي، ماوتسي تونګ Mao Zedong و دې نتیجې ته ورسېدی چي د چین کمونست ګوند باید پر بېوزلو بزګرو او ګوریلایي جګړو ولاړ وي. دا د ستالین د لېډرشیپ خلاف کار و، او تر څو لسیزو جګړو وروسته، په کال ۱۹۴۹ع کي د چین کمونست ګوند د چین قدرت په لاس کي ونیوی. ماوتسي تونګ یوه ډېره افراطي لاره تعقیب کړه. د چین د چټک صنعتي کېدلو له پاره ناکامه هلي ځلي (په کال ۱۹۵۸کي مخ په وړاندي ستر ګام)، د بیروکراتیک قدرت ماتول (په ۱۹۶۶ - ۱۹۷۶ع کلونو کي پرولتاریایي کلتوري انقلاب)، او په کال ۱۹۶۹ کي له شوروي اتحاد سره سرحدي جګړه یې څو مثالونه دي. کله چي په کال ۱۹۷۶ کي ماوتسې تونګ مړ سو، آرامو او خونسردو لیډرانو چین له افراطیت څخه، چي د چین اقتصادي پرمختګ ته یې ډېر تاوان رسولی و، راښېل کړ. ماوییزم د کمونیزم یو ډېر افراطي شکل دئ.

د یوګوسلاوېې د ګوند مشر جوسپ تیتو Josip Tito یوه بله لار واخیستله. ده د کمونیزم یو نسبتاً معتدل او لیبرال شکل منځته راووړ. که څه هم د ټیټو پارتیزانان د ستالین تر نامه لاندي له المان سره وجنګېدل، مګر ستالین پر ټیټو باندي پوره کنټرول نه درلود، او په کال ۱۹۴۸ کي ستالین یوګوسلاویا له کمونیستي کمپ څخه وایستله. په ۱۹۵۹ع کلونو کي، د یوګوسلاویا کمونستانو پخپل سیستم کي اساسي بدلون راووست. دوی خپل سیستم پر غیرمرکزیت، غیر بیوروکراسي (د بیوروکراسۍ له منځه وړل) او د کارګرو پر خپل منځي اداره باندي بنا کړ. دوی هڅه وکړه چي د مارکېټ او کنټرول سوي اقتصاد تر منځ یوه منځنۍ لاره پیدا کړي چي په نتیجه کي یوګوسلاویا په ۱۹۸۰ کلونو کي له ډېرو سختو اقتصادي پرابلمونو سره مخامخ سوه. ټیټوېزم هغو کمونسټي واکمنو ته چي غوښتل یې د کپیټالیزم او سوشیالیزم تر مینځ (منځنۍ لاري) پیدا کړي، یو اخطار (خبرداري) و. دا

ډول ترکیبي سیسټم بې ثباته وي او یوازې په یوګوسلاویا کې یې ځکه کار کاوه چې د ټیټو تر اداري لاندې وه. کله چې ټیټو په ۱۹۸۰ع کې مړ سو، د یوګوسلاویې تجزیه پیل سوه ځو چې په ۱۹۹۰ کلونو کې په یوګوسلاویا کې د وینو ویالې وبهېدلې.

نیشنلیزم:

په ټولو ایډیالوجي ګانو کې نیشنلیزم، چې د خپل هیواد پر سترتوب او وحدت (یووالي) باندې ډېره عقیده درلول دي، میدان وړی دئ. نېشنلیزم، چې اوس هم مسلط دئ، د خارجي قواوو له خوا د یوه هیواد د اشغال او استبداد څخه رازېږي. د کیوبا، فلسطین، ویتنام، عراق او نور نیشنلستان چیغې پورته کوي چې "موږ نور د خارجیانو استبداد نه سو منلاي!" نیشنلیزم دومره برې تر لاسه کړی دئ چې پر نورو ایډیا لوجي ګانو یې هم اغېزه ښندلې ده. د امریکې په متحده ایالاتو کې محافظه کاري له امریکایي نیشنلیزم سره یو ځای سوې ده او په چین کې کمونیزم له چینایي نیشنلیزم سره نغښتی دئ. (په عمومي صورت د امریکې ټولنه پر محافظه کار او لیبرال باندې وېشل سوې ده. محافظه کاران عموماً د جمهوري غوښتونکي ګوند او لیبرالان عموماً د ډیموکرات ګوند پلوي کوي).

د نیشنلیزم لومړي تخمونه د رنسانس د پاچهانو په وخت کې وپاشل سول، چې د خپلو سلطنتونو د مطلق قدرت، وحدت او سترتوب ادعا یې کوله. نیشنالیټي یعني تابعیت له حاکمیت څخه راوزېږېدی. نیشنلیزم د فرانسې له انقلاب سره راڅرګند سو. د فرانسي له انقلاب سره په فرانسویانو کې د خپل ځان په هکله دا احساس قوي سو چې ګویا دوی خاص خلګ دي او قسمت د اروپا د آزادولو رهبري د دوی پر غاړه وراچولې ده. کله چې محافظه کاري ډلې، په کال ۱۷۹۲ کې هڅه وکړه چې پر فرانسې یرغل وکړي، (مسلح ملت) یې په والمي Valmy کې مخه ونیوله، داوطلب او په خپله خوښه خلګو و مسلکي پوځ ته ماته ورکړه. د فرانسې الهام بخښونکی ملي سرود (مارسي لایس Marseillaise) په همدغه کال کې راپیدا سو.

په راوروسته کې، د ناپلیون پوځ په ظاهره د فرانسې د انقلاب لیبرالیزم ته پراختیا ورکوله، مګر په حقیقت کې یې فرانسوي نیشنلیزم خپراوه. د اروپا

فتح سویو ملتونو ډېر ژر د مغرورو فرانسوي فاتحینو څخه کرکه پیل کړه. هسپانویان، جرمنیان، او روسان پخپله نیشنلسټان سول او د فرانسویانو د شړلو له پاره یې ملا وتړله. د نیشنلیزم اساس له خارجي تسلط څخه پر کرکه کولو ولاړ دئ، دا فرق نه کوي چې دا خارجي قوت سورکوټې برتانویان وي یا د ناپلیون پوځ او یا هم اروپایي استعمارچیان وي. نیشنلیزم په نولسمه پېړۍ کې اروپا نیولې وه او په شلمه پېړۍ کې د اروپا ټولو مستعمرو ته وروغزېدی. همدا اوس نیشنلیزم په دریمه نړۍ کې ډېر پیاوړی دئ.

د نولسمي پېړۍ په نیمایي کې، اروپایي مفکرینو، په تېره بیا د ایټالیې او المان مفکرینو، ملت د عالیترین انساني ارزښت په توګه تعریف کړ او د ټولو ښېګڼو اصلي منبع یې وبلله. ایټالوي پوه او لیکوال ګیوسپ مازیني Giuseppe Mazzini په دې عقیده و، چې آزادي باید د فرد له پاره نه بلکې باید د ملت له پاره وي. یو څوک هغه وخت واقعي آزادي لاسته راوړي چې ځان د ملت په خدمت کې کښېږدي. مازیني دا استدلال کاوه چې د مثال په توګه، معارف (ښوونه اوروزنه) باید په خلګو کې د نیشنلزم داسي احساس وروزي چې انفرادیت له منځه یوسي.

نیشنلیزم، چې په ټولنه کې د روښان فکرانو لخوا رهبري کېږي، هغه وخت رازېږي چې یو اولس یو څوک د دښمن او یا (بېګانه) په توګه وپېژني او وغواړي په مقابل کې یې مبارزه وکړي. په شلمه پېړۍ کې، نیشنلیزم د برتانیې، فرانسې او هالنډ په شان استعماري طاقتونو په مقابل کې د هندوستان، الجزایر او اندونیزیا په اولسونوکې، چې د خپل استقلال له پاره جنګېدل، راوزېږېدی. نیشنلیسټان پر دې ټینګ ولاړ دي چې هیڅ څوک باید د بېګانه وو تر لاس لاندي نه وي. د بوسنیا سربان نه غواړي د بوسنیا د مسلمانانو تر لاس لاندي وي، فلسطینیان د اسرائیلو او چچنیان د روسانو تر لاس لاندي ژوند نه غواړي. ځیني چینایان او ایرانیان احساس کوي چې د خارجي قدرتونو تر فشار او کنټرول لاندي دي، ځکه نو نیشنلیستي نظامي او ډیپلوماتیک سیاستونه تعقیبوي. حتي ځیني کاناډایان، چې د امریکې له اقتصادي او کلتوري تسلط څخه په بېره کې دي، نیشنلیستان کېږي.

د نیشنلیزم لوی پرابلم دا دئ چې اقتصادي تجرید ته میلان لري. نیشنلیستان نارې وهي چې "موږ به خارجیان پرې نږدو چې زموږ اقتصاد ولکه

کړي!" مګر چټک اقتصادي پرمختګ خارجي سرمایه ګذارۍ او نړیوال تجارت ته اړتیا لري. په هغو ایډیالوجي ګانو کي چي مخ کي یې یادونه وسوه، نیشنلیزم تر ټولو زیات پر احساساتو ولاړ دئ. په یو ملت پوري د اړه درلودلو احساس زموږ په روحیاتو کي اخښلی دئ.

په دې وروستیو لسیزو کي په نړۍ کي یو بل ډول نیشنلیزم رامخته سوی دئ چي هغه منطقوي نیشنلیزم بلل کېږي. د دې نېشنلیزم هدف د موجوده ملتونو تجزیه ده چي پلویان یې واقعي نیشنلیزم بولي. د کیوبک Quebecois جنګیالي غواړي له کاناډا څخه، باسک Basques له هسپانیې، کورسیکن Corsicans له فرانسې او تامیل Tamil له سریلانکا څخه بېل سي. دا نېشنلیزم هم د بېګانه وو لخوا د اداره کېدلو پر نفرت ولاړ دئ.

فاشیزم:

په ایټالیا او جرمني کي نیشنلیزم په فاشیزم تبدیل سو، چي د شلمي پېړۍ یوه ستره بدبختي وه. د فاشیستي جنبش یوه نښانه دا ده چي غړي یې یونیفورم (یوشانته جامې) اغوندي. تر لومړۍ عمومي جګړې مخکي، ایټالوي ژورنالیست بینیتو موسیولیني Benito Mussolini یو ډېر جدي سوشیالست و، عسکري خدمت له ده څخه یو ډېر توند نیشنلیست جوړ کړ. تر لومړۍ عمومي جګړې وروسته، ایټالیه له ناراضي خلکو ډکه وه. سوشیالستانو د انقلاب نارې وهلې. په داسي اله ګوله (بې نظمي) وخت کي، موسیولیني یوه ډله خلک سره راغونډ کړل چي تور کمیسونه به یې اغوستي وه، د ډیموکراسۍ او سیاسي ګوندو د له منځه وړلو او د ډېر سخت مرکزیت او ډسیپلین تحمیلول یې غوښتل. دې فاشیستانو په ټولنه کي له بې نظمۍ څخه نفرت کاوه او د یو قوي لیډرشیپ، چي دا بېنظمۍ له منځه یوسي غوښتنه یې کوله.

په کال ۱۹۲۲ کي د بې نظمۍ له زیاتېدوسره، د ایټالیې پاچا موسیولیني ته قدرت وروسپاره. تر کال ۱۹۲۴ پوري موسیولیني ایټالیا په یو ګوندي دولت، چي دی یې لیډر و اړولې وه. فاشیستانو اقتصاد داسي څرخاوه چي په ټولو مهمو مقاماتو کي یې خپل (د ګوند) خلک مقرر کړي وه. ایټالیه ډېره عالي ټولنه ښکارېدله، جرایم ډېر لږ وه، ډېر ستر تعمیرات جوړ سوي وه، قیمتونه ثابت وه، او لکه دوی چي ویل "ټرېنونه (اورګاډي) پرخپل وخت

راتلل". مګر، د پردې تر شا، په ایټالیه کې ورانه ورانې وه. پټه بېکاري زیاته وه، د اقتصاد چنداني خوند نه و او اداري فساد پکښې ډېر و.

په کال ۱۹۲۹ کې د نړیوال اقتصاد له رالوېدلو (سقوط) سره، ځینو کسانو داسې فکر کاوه چې راتلونکې په فاشیزم پورې اړه لري. ادولف هټلر په جرمني کې د موسیولیني فاشیزم کاپي کړ، مګر ده خپل طرفداران د نسواري رنګه کمیسانو په اغوستلو مجبور کړل او نژاد پرستي یې پر زیاته کړه. د هټلر له پاره د جرمن ملت یوازې د ورسا لیس Versailles د غیرعادلانه تړون پر ضد راپورته سوی ملت نه و، بلکې د ده له پاره جرمنیان یو ممتاز او عالي نژاد هم و. هټلر د جرمني نژاد پرستي اختراع نه کړه، نژاد پرستي په جرمني کې له ډېر پخوا څخه موجوده وه، مګر ده نژادپرستۍ ته مبالغه آمېزه شکل ورکړ. نژادپرستان په دې عقیده وه چې ټول تمدن د سپین نژاد د یوې خاصې څانګې، یعني د آرین نژاد پر لاس راغلی دئ او یوه فرعي څانګه، یعني نوردیک نژاد Nordics، چې جرمنیان هم په هغه کې شامل دي، ترهغه (آرین) لا هم ښه دئ. (واقعیت دا دئ چې د جرمنیانو شجره ډېره ګډه وډه ده)، نازیان په دې عقیده وه چې د نوردیک عالي نژاد د صیهونیت، کمونیزم، جهاني کپیټالیزم، او حتی د رومن کاتولیسیزم د فاسدو قواوو تر انقیاد لاندي دئ. دا دکتورین د مرګ د کمپونو اساس و.

هټلر په یو بحراني حالت کې په کال ۱۹۳۳کې د چانسلر (صدراعظم) په توګه وټاکل سو او د موسیولیني په شان یې په دوو کلونو کې یو دیکتاتوري رژیم منځته راووست. نازیانو د اقتصاد کواردیناسیون (انسجام) کاوه چې په نتیجه کې بېکاري له منځه ولاړه او د کایګرو خلګو زیاته برخه په هغو امتیازاتو باندي خوشحاله وه چې رژیم ورته برابرول. د نازي پوره نوم د جرمني د کارګرو ملي سوشیالیستي ګوند و، مګرسوشیالیزم یې جعل و. د هټلر اصلي مرام جنګ و، ځکه جنګ قهرمانان جوړوي. د یو څو کلونو له پاره هټلر پر اروپا تسلط درلود او د شرقي اروپا سلاوي نژاده مځکې یې د جرمنیانو مستعمرې کړې. نازیانو د مرګ په کمپونو کې شپږ ملیونه یهودیان او په هم دې شمېر عیسویان ووژل. آیا هټلر لېونی و؟ ډېر زیات جرمنیان د ده په نظر وه او په ملیونو علاقه مندانو له ده سره مرسته کوله. د لېونتوب پر ځای ویلای سو چې نازیانو وښوول چې بې بندوباره او تر کنټرول وتلی نیشنلیزم څومره خطرناک وي.

د فاشیزم کلمه ډېره زیاته استعمال سوې او هم ډېره ناوړه استفاده ځني سوې ده. ځیني چپي ډلي يي پر هر هغه شي چي د دوی خوښ نه وي ورغورځوي. د مثال په توګه، د هسپانیې ډیکتاتور فرانسیسکو فرانکو فاشیست بلل کېدی، مګرپه واقعیت کي دی یو (عنعنوي دیکتاتور) و. ځکه ده هڅه کوله په سیاست کي د عامه خلګو د ګډون مخه ونیسي نه دا چي د موسیولیني او هټلر په شان خلګ راوپاروي.

د کمونیزم سقوط (له منځه تلل):

په ۱۹۸۰ کلونو کي، کمونیزم له ایډیالوجیکي پلوه په نړیواله سطحه ستړی ستومانه سو. په چین، شرقي اروپا، او حتی په شوروي اتحاد کي لږو خلګو عقیده پر دلودله. په غیر کمونستې نړۍ کي، ډله ډله چپیانو مارکسیزم پسي ایله کړ. د غربي اروپا ځینو کمونستې ګوندو خپله غېږه (یورو – کمونیزم) ته خلاصه کړه. یورو کمونیزم یوه ډېره نرمه ایډیالوجي ده چي دیکتاتوري او د صنایعو دولتي ملکیت ردوي. کمونستانو کپیتالیزم (سرمایه داري نظام) ړنګ فرض کړی و، مګر د امریکې په متحده ایالاتو، غربي اروپا، او شرقي آسیا کي کپیتالیزم پرمختګ کاوه. ډېرو کمونیستي لیډرانو په دې اعتراف وکړ، چي د دوی اقتصاد ډېر زیات پر مرکزیت ولاړ و او یوازینۍ چاره یې د دولتي کنټرول لیري کول او آزاد تشبث ته لاره ورکول وه. د شوروي ریفورم خیاله جمهور رئیس، میخایل ګورباچیف، د شوروي کمونیزم د بیا راژوندي کولو له پاره یو درې اړخیز روش وړاندي کړ: glasnost (د میډیا پرانستل)، perestroika (اقتصادي بیاجوړونه) او demokratizatzia (دیموکراتیزه کول). څرنګه چي ریفورم په ښه توګه نه عملي کېدی، نو د خلګو نارضایتي ځکه زیاته سوه چي اوس خلګو د شکایت ږغ پورته کولای سواى. په کال ۱۹۸۹ کي په شرقي اروپا کي غیر کمونیستي ګوندونو واک تر لاسه کړ. په شوروي اتحاد کي یو څه آزاد پارلمان انتخاب سو او د بدلون راوستلو په بحث یې پیل وکړ. غیر کمونست ګوندونه او نهضتونه راپیدا سول. ګورباچیف بیا هم ونه کولای سواى د ریفورم د چټکتیا او پراختیا په هکله قاطع تصمیم ونیسي. اقتصاد چي ډېر لږ ریفورم پکښې راغلی و، د پولي بحران پر خوا ورغښتی. د ۱۹۹۱ع کال کودتا ناکامه سوه او د همدې کال په پای کي شوروي اتحاد نور وجود نه درلود.

عمده مفاهیم

د ایډیالوجي ګانو سرچینه:

ډېري ایډیالوجي ګاني له سیاسي تیوري ګانو څخه، چي په دوهم فصل کي پر وړغېدو، راوتلي دي. کلاسیک لیبرالیزم د اوولسمي پېړۍ انګرېزي فیلسوف جان لاک ته ځان رسوي چي پر فردي حقوقو، ملکیت او استدلال یې ټینګار کاوه. کمونیزم بیا د اتلسمي پېړۍ جرمني فیلسوف هیګل ته ځان رسوي. هیګل پر دې ټینګار کاوه چي د ټولني ټول اړخونه (هنر، موسیقي، قانون او داسي نو) په یوه بسته بندي کي عمل کوي.

مګر، ایډیالوجسټان د فلاسفه وو ایډیاوي (مفکورې) ساده کوي او عمومیت ور کوي. دوی د عمل له پاره یو پلان غواړي نه مجردي ایډیاوي. مارکس، د مثال په توګه، (هیګل پر سر ودراوه) څو اقتصاد د هر څه اساسي علت وښیي. اکثره ایډیالوجي ګاني یو پراخ اقتصادي جزء هم ځکه لري چي اقتصاد ټولني ته پر مختګ ور کوي. لنین بیا مارکس پر سر ودراوه څو وکولای سي خپلي ایډیاوي د روسیې په شان پر یوه وروسته پاته هیواد باندي تطبیق کړي. مائوتسه تونګ د لنین ایډیاوي په چین غوندي وروسته پاته هیواد کي عملي کړې.

د ایډیالوجي ګانو طبقه بندي:

ایډیالوجي ګاني، چي یو څه ساده سي، په چپ او راست قطبونو باندي وېشل کېدای سي. د دې خبري ریښه د فرانسې د ملي اسامبلې د کال ۱۷۹۸ غونډې ته رسېږي. د دې له پاره چي د سره ور ته نظریاتو هیئتونه یو له بله سره په جنګ اخته نه سي، نو دوی په نیم دایروي تالار کي په تر تیب سره کښېنول سول. محافظه کاره ډله (چي د شاهي نظام دوام یې غوښتی) د اسامبلې د رئیس و راسته (ښي) خوا ته کښېنول سوه، افراطیون (چي د زاړه نظام له منځه وړل یې غوښتل او د آزادۍ، مساوات او جمهوریت پلویان وه) د رئیس و چپ (کیڼ) خوا ته ځای پر ځای کړه سول او اعتدال غوښتونکي (هغه ډله چي یو څه تغیرات یې غوښتل) د دې دوو ډلو په مابین کي کښېنول سول.

که څه هم د دوی په افکارو کې زیات تغیر راغلی دئ، خو موږ اوس هم د دوی ایډیالوجیکي نسل د چپ، راست او معتدل په نامه یادوو. چپیان اوس مساوات، اجتماعي خدمات او په اقتصاد کې د دولت مداخله غواړي. راستیان بیا انفرادي ابتکار او خصوصي اقتصاد غواړي. اعتدال غوښتونکي بیا دواړه سره یو ځای کوي.

کپیټالیزم ولې ړنګ نه سو؟

د مارکسیزم له کمزوریو او مشکلاتو څخه یو دا دئ چې، د مارکس د پېشبینۍ پر خلاف سرمایه داري نظام ړنګ سوی نه دئ. که څه هم کپیټالیزم په ۱۸۹۰ او ۱۹۳۰ع کلونو کې ډېر لوی اقتصادي بحرانونه ولیدل، مګر هر وخت یې بیر ته ځان تکیه کړی دئ.اوس تر پخوا لا قوي سوی دئ.

مارکس، لږترلږه، دوې اشتباوي کړي دي. لومړی، دی د کپیټالیزم په انعطاف پذیرۍ او له نوو شرایطو سره د ځان عیارولو په خاصیت او فطرت نه پوهېدی. زاړه صنایع له منځه ځي او ځای یې نوي صنایع نیسي. کپیټالیزم ډېر لږ پر یوه حال پاتېږي او هر وخت په تغیر او تحول کې وي. دوهم، مارکس په دې نه پوهېدی چې کپیټالیزم یوازې یو سیسټم نه دئ، بلکې د کپیټالیزم ډېر سیسټمونه وجود لري. د امریکې، فرانسې، سنګاپور او جاپان کپیټالست سیسټمونه یوله بله توپیر سره لري.

یوه نوې ایډیالوجي: اسلامیزم:

اسلامیزم، چې ځیني وخت (اسلامي بنسټ پالنه) هم بلل کېږي، چې څرنګه د موجوده ایډیالوجي ګانو د ځینو عناصرو له ترکیب څخه یوه نوې ایډیالوجي منځته راتلای سي. اسلامیزم، که څه هم له ډېرو لسیزو راهیسي یې وجود درلود، د ایران د ۱۹۷۹ کال له انقلاب سره یې زور واخیستی. دا ایډیالوجي د مذهب، نېشنلیزم او د عصریت په مقابل کې له قهر څخه، چې له ډېر وخت راهیسي یې په اسلامي نړۍ کې سره په جوش کې و،جوړه ده. اسلامیسټان په دې عقیده دي چې، د امریکا په مشرۍ، غرب اسلامي اخلاق او کلتور تخریبوي، د سیمي هیوادونه (د تیلو له پاره) له اقتصادي پلوه اېلوي، او د اسلام مقدسه خاوره (اسرائیل) غلا کوي. اسلامیزم د نفوس د چټک

زیاتوالي، زیاتي بېکارۍ او په اسلامي هیوادو کي په حکومتونو کي د غلطي اداري او فساد په مقابل کي د عکس العمل په نتیجه کي وده کوي.

اسلامیزم و نېشنلیزم ته ورته دئ، مګر په اسلام کي سیاست هر وخت له مذهب سره تړلی دئ. مسجد او دولت سره یو دي. حضرت محمد ﷺ د اسلام بنسټ د یوې لویي او پراخي کمیونیټۍ، امت پراساس ایښی دئ چي د مملکت مفهوم ته په سپکه کتل کېږي. همدا علت و چي اسامه بن لادین او د ده پیروان د فلسطین او یا هم د عراقي نیشنلیزم سره بې علاقې دي او یوازي و یوي اسلامي امپراتورۍ ته د رسېدلو په لار کي کار ځني اخلي.